

LBRIS

We know
books

*Teodora
Vescan*

*Despre
vii
numai
de
rău*

Pentru Dan, Luminița și Sasha.

CUPRINS

Prolog	7
Paradisul corupt	9
Strigăt silențios	25
Șoc și groază	55
Demonii lor	92
La răscrucea dintre zeu și diavol.....	135
Sensul morții	170
Asumarea metamorfozei	200
Poeți și criminali.....	220
Epilog	244
GLOSAR	246

Viața nu devine mai bună. Vremurile rele nu trec precum norii. Totul va fi din ce în ce mai rău, iar tu vei putrezi până în punctul dezumanizării. Iar atunci niciun demon nu te va mai răni, căci nenorocirile și-au ascuțit niște gheare mult mai aprige ca ale lor.

PROLOG

Jignită, revoltată, chiar dezgustată, Mina pleacă din adunătura oltenească strânsă în jurul lui Daniel, ce își trăiește gloria de a fi atotștiutor. Zărește un băiețel mic, bondoc, cel mai probabil „bulgărașul de aur” al Mariei. Acesta, ca s-o imite pe maică-sa la înmormântarea lui Ilie, lovește sicriul cu pumnul său gras. Suferinda fuge într-o clipă la el și-l trage înapoi. Acele bătăi în sicriu își primesc răspunsul. Din interiorul sicriului se aud niște bătăi moleșite. Mina se uită terifiată către el. Urechile sunt ciulite, ochii cât cepele, respirația oprită.

Am înnebunit...?

Bocănelile se intensifică în asemenea hal, încât parcă ar fi dinăuntru craniului, nu al sicriului. Mina închide ochii strâns, apoi îi deschide. Se află în pat. Acasă. Transpirația curge șiroaie pe trupul slăbit peste măsură. Tremură cu privirea pierdută în gol. Cearcănele i s-au învinețit destul cât să înceapă să-i fie vizibile și pe întuneric. Deschide telefonul. Îi confirmă gândul că e trecut de miezul nopții. Data zilei îi provoacă fiori în tot corpul: 10 septembrie. Nu-i vine să creadă că a trecut o lună de la accidentul lui Cristi.

Într-o cameră friguroasă de spital, trupul lui Cristi zace conectat la aparate. Semnele vitale s-au menținut cu șubrezenie de-a lungul acestei luni. În decursul ultimului sfert de oră, anumite semnale dau de înțeles că decesul pacientului este iminent, ceea ce se și întâmplă în final. În familia defunctului apar discuții dacă își dau acordul pentru a fi

folosit ca donator. Își amintesc răspunsul ca fiind un cert și ascuțit: „Nu!”, urmat de „Merită și el o înmormântare creștinească!”.

În scurt timp, este trimis un angajat de la morgă. Pare undeva între 27 și 30 de ani, mut ca un pește și firesc de sobru. Când pornește cu defunctul spre morgă, aruncă o privire asupra lui. Zâmbește în colțul gurii, iar ochii au o licărire de satisfacție. Pe durata transportului, se mai uită la mort și urma de zâmbet dispare. În apropiere de morgă, mai aruncă o ultimă privire care aduce cu cea a unui cățeluș trist.

— Hai, îi șoptește rugător.

Ajuns la destinație, speranța îi moare în chinuri. Contemplă șovăitor asupra ușii ce duce în locul unde va rămâne cadavrul. Suspină ca și cum trăiește un eșec. Sub nasul lui, Cristi deschide ochii, deveniți negri. Atât de negri încât nu se mai distinge pupila de iris, iar orice urmă de emoție își pierde expresivitatea înecată în smoala lor. Nu ia guri de aer, nici nu e sesizabil dacă respiră sau nu. Nici mișcări nu face care să-l trădeze. În schimb, e silențios ca zborul de cucuvea. Celălalt observă trezirea abia când Cristi se ridică în coate și se uită fix în ochii lui. Celălalt simte că e privit până în adâncul sufletului, unde este tăiat de o lamă înghețată.

PARADISUL CORUPT

Când toate ușile sunt încuiate nu poți decât să ieși pe geam.

Este august, iar Cristi umblă mort de beat în Vama Veche. Simte că n-are trecut, nici viitor, prezentul e de-a dreptul ideal. Încă ud, se așază turcește pe plajă. Știe doar că a ajuns aici înotând. Nu mai ține minte de unde pornise, dar îi convine unde a ajuns. Mai ia o gură de bere, cu care se află la un pas să se înece când cineva îl bate pe spate prietenește. Sfântul îl recunoaște. Cristi, însă, habar nu are de unde îl cunoaște hipiotul. Nu-l deranjează prezența acestuia, totuși e curios să i se dezvăluie ce vrea de la el.

— Vei avea destul timp să mă cunoști, îi spune Sfântul, de parcă îi citește gândurile.

— Atunci hai să începem cu ceva simplu: ai o țigară? profită în glumă Cristi.

Sfântul râde și scoate două țigări groase. Fumează amândoi, cu atitudine filosofală în fața valurilor. Valurile sălbatice care l-au aruncat la mal acum devin pașnice, chiar hipnotizante.

La apus, Sfântul stinge țigara și conchide pe o notă serioasă:

— Ăsta-i sfârșitul și începutul.

Cristi cade de acord cu el. S-a sfârșit furtuna. Este timpul unei noi vieți, în care nu mai contează faptul că memoria sa poate fi ușor reprezentată de o pagină goală. Nu îl mai leagă nimeni și nimic de meschinăriile de dincolo de mare. Poate nu-și mai amintește numele și trecutul, dar va avea șansa să fie cine va dori să fie. Șirul de speranțe îi este întrerupt

de Sfântul care, după ce se ridică brusc, îi face semn să îl urmeze. Oriunde îl conduce, va fi deschis la orice. Nu mai are nimic de pierdut.

Ajuns pe o coastă sălbatică, plină ochi de corturi, Cristi se înghesuie printre 12 indivizi și individe cu carnete și pixuri, una chiar ține în mână un aparat vechi de înregistrat. În mijlocul lor vorbește cu patos un roșcat ars de soare.

— Băi, voi vă dați seama că dacă aveți testiculele destul de tari, le puteți folosi în loc de pietre ca să aprindeți focul?!

Pe Cristi îl bufnește râsul. O tipă, sau tip, dificil să-și fi dat seama de la aspectul androgin, îl atenționează să tacă. Cristi e tentat să întrebe persoana indignată ce se petrece, dar este redus la tăcere și îi arată că aparatul de înregistrat e pornit. Scoate o foiță de tutun și scrie pe ea:

Căutăm material să scriem partea a doua a Bibliei. Prima parte a fost un succes, nu-i așa?

Cristi nici nu apucă să râdă de la asocierea Bibliei cu tâmpenia spusă de roșcat, că marea muză mai lansează o perlă:

— Ați putea scoate și-o replică de agățat din asta!

Omul care stă ca centru al atenției își ia o față de retardat ce intenționează să pară atrăgător:

— „Fata, dacă vrei să vezi lumina vieții tale, va trebui să-mi lingi coa...”

Până să termine de spus replica, deja era acoperit de râsul lui Cristi. Toți i-au sărit în cap precum hienele:

— Huo, nenorocitul, tu știi cât am așteptat ca Domnul Nostru Iisus Hristos să-și coboare revelațiile la nivelul uman?!

— Fă, hereticule! urlă o voce pițigăiată din spate.

— Fă, proasto, se zice „bă” la bărbați! o ia amuzat peste picior.

Hipiotul considerat „Domnul Lor Iisus Hristos” îi înlătură pe adepții furioși ca să-l lămurească pe noul venit. Nu

prezintă nici cea mai slabă formă de ofuscare, dimpotrivă, îi zâmbește cu bunăvoință inocentă:

— Cum te cheamă, tinere?

Întrebarea șterge urmele de răs de pe fața lui Cristi. Avansează rapid de la a face un efort de memorie la disperarea că nu e în stare să-și amintească cel mai simplu lucru din lume.

— Cine ești?

A doua întrebare reprezintă lovitura care doboară copacul. Cristi deja se simte ca un idiot, așa că încearcă să se prezinte din altă perspectivă:

— Un tip. Destul de tânăr. Atras numai de femei, cred, cel puțin așa am senzația. N-am trecut, parcă nici nu am existat până acum. Poate am căzut în cap și am uitat totul.

Iisus își schimbă aspectul de-a lungul conversației. Părul îi era din ce în ce mai lung și deschis la culoare. Pare destul de lipsit de forme încât să fie considerat femeie, însă totodată prea firav să fie considerat masculin. A răs cu finețea unei fete care era prea timidă să jignească. Apoi i-a explicat:

— Ce te face să crezi că ești băiat? Sau tânăr? Sau atras numai de femei?

— Cum arăt și ce am între picioare? mai mult întrebare decât să răspundă.

— Iluzii, puiule! își schimbase Iisus vocea într-una opusă bărbăției, contrar așteptărilor, i-a oferit și mai multă siguranță în ce spunea.

L-a luat de umeri și l-a privit profund. Cristi este furat de mirajul ochilor de androgin, care sunt ușor de asociat cu două pietre de safir aflate la fundul mării. Clipește ca să descopere că și-a atins forma feminină finală, chiar dacă al ei corp încă era undeva între genuri.

— Nu te opune, nu încerca să mă definești. Respiră adânc și uită tot, pentru că singurul adevăr este că nu te

cunoști. Și e normal, toți treceți prin asta. Toți v-ați agățat de limite și aparențe ca să vă formați o identitate. Iar identitatea e cea mai mare minciună a celor îngrădiți. Ai ieșit din societate. Nu mai trebuie să te minți cu un ego, cu un gen care nici nu e relevant aici, cu un sunet pe care alții îl folosesc ca să-ți atragă atenția. Nu contează dacă mă iei drept ceea ce numești tu femeie sau invers. Nu contează dacă ceilalți îmi spun Iisus, iar tu habar nu ai de numele meu, din perspectiva ta. Nimeni nu contează. Nimic nu mai contează. Doar simte-te bine.

Cristi procesează vorbele unei ființe bizare. Cămașa hawaiană acoperă orice formă, fiind evident doar cât de slabă este. Blugii rupți sunt prea lălâi pentru a putea descoperi genul ei, iar fața îi era o antiteză între maxilarul tăios și ochii blânzi și puri aflați sub niște sprâncene anormal de albe. Unde a ajuns? Ce se întâmplă, de fapt?

— Nu te agita, îți vei da seama în momentul potrivit, îi răspunde Iisus ca și cum îi citește gândurile.

Dintr-un impuls inexplicabil, Cristi aleargă printre oameni și localuri căci speră că va găsi ceva anume. Ceva sau pe cineva cunoscut. Nici el nu are habar de ce caută frenetic acest lucru. O voce interioară îl asigură că nu are rost, că nu trebuie să se consume, precum l-a sfătuit Iisus. Instinctul îl târăște ore în șir printre fețe fericite, dar cu care nu este capabil să formeze nicio legătură. Cu cât înaintează ca vitezomanul în mulțime, neliniștea se încolăcea strângându-l de inimă. *De ce nu știe nimic?* Îi e greu să respire. *Cine este?* Obosește, nu-l mai țin picioarele. *Cine sunt toți?* Cu fiecare întrebare, înțepăturile din inimă se multiplică. *De ce mă gândesc la asta?* Odată cu acest gând pică în genunchi de durere. Lumea trece pe lângă el într-un extaz frate cu ignoranța. O mână i se oferă ca să-l

ridice. Îi vede chipul și i se declanșează o străfulgerare. Fizicul schingiuit de foame stinsă cu alcool, părul lung până la umeri, brun închis și pielea măslinie, dar ridată îi invocă o viziune scurtă, în care se afla într-un apartament cu un student și un vagabond păzind un cadavru. Pe fundal se aude „Bricheta lui Fănel”, sumbra baladă a lui Mircea Vintilă. Vede același om din fața lui într-o ipostază jalnică de mort în propria vomă. Clipește ca să revină la realitate, însă în aerul sărat de litoral se îmbăcsește de putoarea morții, ca și cum secvența a evadat din minte și îl amuțește pe vamaiotul îngrijorat. Cristi i-a mulțumit panicat și continuă fuga, lăsându-l în urmă pe brunetul ce își face cruce din confuzie.

Drept consecință a cursei nebunatic pe străzi, Cristi s-a oprit la o terasă unde șade un domn în jur de șaiszeci de ani. În ciuda căldurii, poartă un costum, negru, ca de cioclu și o pălărie din a cărei umbră licărește viclenia ce marchează nou-venitul. Trăsăturile cabaline îi adaugă o noblețe aparte, iar fiecare rid anunță zâmbetele sale ironice.

— Ești sigur că locul tău e aici?

— Cine ești?

— Eh, pui de drac. Doar o fiară bătrână, rânjește dezvăluind niște canini argintii.

Se ridică solemn de la masă, sprijinindu-se în bastonul său al cărui mâner se termina în gheare de argint. Nu poate să pună un picior jos. Bătrânul observă privirea fugitivă a lui Cristi asupra membrului beteag.

— Râni de război. Dar se știe că tot eu am câștigat.

Mai merge ce merge, apoi s-a întors către Cristi:

— Vezi tu, eu nu sunt de acord cu fratele meu vitreg. „Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut”!* Și ceva îmi spune că nici tu nu ești adeptul lui „Crede și nu cerceta”. Greșesc?

Lui Cristi îi revine în minte chipul celui brunet aflat pe la mijlocul vieții, despre care are certitudinea că îl cunoaște de undeva.

— Nu greșii! se grăbește să-i răspundă cu speranța că îi va fi relevant adevărul.

— Atunci urmează-mă, dacă vrei așa mult să guști din fructul cunoașterii.

Intră într-un bar numit Himera. Arată ca interiorul unei corăbii, pe ai cărei pereți de lemn atârnă trofee de vânătoare. Cu cât devine mai atent la ce îi înconjoară, pe atât ies șuvoaie de amănunte tulburătoare. Trofee nu aparțin lumii cunoscute de om, de la un cap imens de reptilă nemaivăzută, la șapte capete de șerpi ce curg din tavan printre alte liane și pânze. Pe alți pereți sunt expuse ostentativ aripi negre și foste membre lungi, pline de ochi sterși, lipsiți de orice amintire a vieții. Atenția îi este furată de o femeie într-o rochie ce îi dezvăluie spatele senzual, marcat de două tăieturi paralele la nivelul omoplaților. Tăieturi în pragul infecției, din cauza unei cauterizări prost realizate. Aceasta intuiește că se uită la ea, așa că îi aruncă un rânjat disprețuitor, asortat cu găurile goale, în care vidul domnește în locul unor ochi. Își mută atenția către mulțime doar ca să-i fie dezvăluite părțile monstruoase ale inumanității. La o masă, mai mulți bărbați musculoși și păroși îl țin cu forță pe unul care se zbate și mârâie, ale cărui gheare străpung pielea, colții strălucesc ca fildeșul în întuneric. Cristi îl caută derutat pe bătrân, însă are ghinionul să se intersecteze cu multă altă lume. Lume cu câte șase iriși în loc de doi și tăieturi pe spate, lume palidă și colțoasă, femei cu simboluri oculte arse în piele care râd când povestesc despre oameni blestemați. Nu concepe unde se află. Cu toate acestea, speră că se va întoarce mai deștept în cortul său. Să trăiască într-o sectă ce dizolva personalități în numele păcii sau printre monștri periculoși, dar asumați?

O greutate i se lasă pe umăr. Este mâna unei femei oarbe, îmbrăcate cu un soi de togă antică, jerpelită, ce aproape îi scoate un sân la iveală, deși nu se distinge explicit din

pricina părului lung, sârmos și aspru. După chip, trage concluzia că e de origine grecească, dat fiind nasul de acvilă. Cristi găsește, în sfârșit, siguranță printre acei ne-oameni.

— Nu o să mă crezi, dar te văd. E în regulă, sunt obișnuită cu neîncrederea.

— Dacă mă vezi, ce știi?

— Știu că himerele nu sunt monștri. Încep a fi monștri atunci când, de la atâta răutate, sunt blestemați cu pieirea înțelepciunii. Iar tu nu ești un monstru.

— Deci mă vezi. Nu sunt un monstru. Dar nicio himeră.

— Aici greșești, băiatul meu...

Bătrânul apare cu aceeași atitudine superioară s-o întâmpine pe grecoaică.

— Casandra, agape mu*! o strigă, sărutându-i fruntea.

Casandra lasă capul în jos cu tristețe.

— Femeie mai loială ca ea nu am cunoscut. Toți se satură, toți învață și pleacă, numai ea rămâne cu mine.

— Voia să îmi spună ceva, o încurajează Cristi să readucă subiectul.

— Nu fi surprins dacă va spune ceva incredibil. Păcat de harul ei! îi luă peste picior bărbatul, trecând la masa unde îl aștepta femeia cu aripi smulse.

Ia loc la una dintre mesele scrijelite de gheare și inscripții în limbi neștiute. O apucă disperat de mână pentru a cerși răspunsuri:

— Ești normală. Ce cauți printre monștri?

— Și eu sunt unul. Fac rău prin a fi neputincioasă în a preveni catastrofe.

— Nimeni nu poate! În asta constă frumusețea vieții: nu știi ce se întâmplă în următoarea clipă, așa că înveți să te ții cât poți de mult de cea din prezent.

— Aici nu mai e vorba de viață.

Cristi are senzația că îi pică cerurile în cap, iar pământul se desprinde în hăuri la auzul informației ce dă peste cap trăirile de astăzi. Casandra crede resemnată că o va contrazice numai din instinctul negării. Spre uimirea ei, vorba i-a fost primită ca o revelație puternică. Rugămintea lui Cristi să continue o surprinde.

— Nu ești un monstru, însă nici uman nu ești. Nu aparții nici acestui local uitat de Zeu, dar nici în paradisul de la vamă. Ci acolo unde strigă iubirea după tine.

La auzul acelei premoniții un junghe puternic îi cutreieră în întreaga-i ființă. Adâncurile minții dezgroapă o imagine a unei fete dărmate, înlăcrimate, cu un urlat sfâșietor ce-i stă blocat în gât pe balconul unui apartament, cu alți doi bărbați maturi lângă ea.

— Te cred! i-a declarat în deplin șoc după viziunea acelei blonde îndurerate.

Casandra, deși oarbă, se uită în profunzimea sufletului său. Negarea o determină la un leșin cu capul pe masă. Vârstnicul elegant își întoarce scaunul la masa lor pentru a oferi o explicație.

— Se pierde de la fiecare precizie la alta. Asta se întâmplă când nu mai crezi în tine. Crede că dacă va fi inconștientă va uita eșecul, însă fix în vise i se cuibărește și îi devorează mințile. Dar las-o pe ea, oricum nu pleacă nicăieri. Tu, în schimb, trebuia să ajungi undeva.

— Dar sunt convins că are dreptate. E prima oară când aud ceva care are sens de când am ajuns aici.

— O să faci ceva să previi? Sau vei fi un fals vindecător care a mințit-o din milă? Vei fi un fals credincios care din lene să cerceteze spune că știe că Zeul există sau Îl vei striga pe un munte?

— Nu o să fug de nimic. Sunt sătul de asta. Deja am făcut un maraton până aici doar pentru că voiam răspunsuri. Casandra mi-a arătat viitorul. Nu pot să schimb viitorul și

adevărul este că nu vreau. Nu vreau să rămân aici, nici în bodega ta, nici printre corturile lui Iisus. Locul meu nu e aici, așa că voi pleca într-un fel sau altul și mă voi opri unde mi-a zis ea.

Atitudinea impenetrabilă a domnului se sfărâma precum niște ziduri vechi. S-a ridicat, spre uimirea lui Cristi și a fostului înger de la masă, și i-a întins mâna ca s-o strângă pe a lui.

— Băiete, sunt convins de un fapt: tu ești cel mai credincios și ateu suflet care a trecut prin fața mea. Dar mereu mă voi întreba de ce refuzi să crezi de bunăvoie în Paradis, când toți oamenii își dedică viața să ajungă acolo? Înțeleg de ce nu ai vrea să stai aici la un pahar de vin, însă de ce te-ai întoarce de unde ai plecat? Ce poate fi mai bun după Moarte decât odihna aceea soră cu alienarea?

— O minte atrofiată nu este o minte împăciuită. Nu voi avea pace până nu aflu de ce toți pareți vii deși sunteți foarte morți. Sau până nu aflu cine e fata aia. Poate ceilalți nu mai au întrebări dacă trăiesc o vacanță eternă. Dar eu am multe. Și mi-e că dacă rămân aici cu tine o să iau locul Casandrei sau o să ajung ca ei. Și dacă aș rămâne printre hipioți mi s-ar spune să renunț la ego sau la ce am fost, de parcă mi-aș mai aduce aminte!

Torționarul Casandrei este demascat. Iar prin acest fapt își dă seama că instinctul nu l-a trădat în privința tânărului. Numai un anume fel de ființă putea să-și dea seama cine e cu adevărat într-un timp atât de scurt. Un zâmbet satisfăcut, la marginea sadismului îi apărea odată cu răspunsul:

— Ți-aș da binecuvântarea mea, dar oricum ești nenorocit. O fi prima oară, dar nu va fi ultima când Moartea te va înghiți ca apoi să te scuipe, fiindcă îi ești otravă. Vei primi ce dorești mai iute decât te aștepți.

Când să plece, Casandra îl apucă de braț. Cristi se întoarce ca să constate cu uluire că ochii femeii revin la o nuanță verzui-căpruie, plină de vitalitate, care o întinerește.